

Sygn. akt IV U 221/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia del.Zbigniew Zabawa

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2020 roku w Tarnowie na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ §1 kpc sprawy z odwołania S. M.

od decyzji Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego P. Terenowa w T.

z dnia 14 lutego 2019 roku nr (...)

w sprawie S. M.

przeciwko Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (...)w T.

o prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 221/19

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie wydanego na posiedzeniu niejawnym dnia 10 kwietnia 2020 r

Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego P. Terenowa w T.

decyzją z dnia 14.02 .2019 r. odmówił S. M. prawa do renty rolniczej, wskazując, że komisja lekarska orzeczeniem z dnia 12.02.2019 r. nie uznała odwołującego za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym.

S. M. odwołanie od tej decyzji, w którym podniósł że stan zdrowia uległ pogorszeniu i domagał się przyznania renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego P. Terenowa w T. wniosła o jego oddalenie, podnosząc argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

S. M. urodzony w dniu (...), pracował jako rolnik. W okresie od 11.04.2018 do 31.12.2018 r. pobierał rentę rolniczą. W dniu 5.12.2018 r. wystąpił z wnioskiem o rentę rolniczą. Decyzją Prezesa KRUS z dnia 14.02.2019 odmówiono odwołującemu prawa do renty rolniczej, z uwagi na fakt iż komisja lekarska nie uznała go za całkowicie niezdolnego do pracy

/okoliczność bezsporna/

Celem wyjaśnienia istoty sporu tj. istnienia u odwołującego całkowitej długotrwałej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym w rozumieniu przepisów art. 21 ust.1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2016 r. poz. 277 z późn. zm.) Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii i z zakresu reumatologii

Na podstawie wyników badań i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej biegły neurolog w opinii z dnia 22.05.2019 r. stwierdził, u odwołującego :

- odwracalny niedokrwienny deficyt neurologiczny z lewej półkuli mózgi -2017 rok
- zmiany zwyrodnieniowo –dyskopatyczne kręgosłupa ls bez deficytów neurologicznych i objawów korzeniowych .

Biorąc pod uwagę rozpoznane u odwołującego schorzenia oraz stopień ich nasilenia biegły uznał, że odwołujący nie jest całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym.Zdaniem biegłego przebyty epizod niedokrwienny mózgu przed 2 laty wycofał się bez klinicznych następstw nie pozostawiając trwałych niedowładów. Istniejące zmiany dyskopatyczno – zwyrodnieniowe powodują dolegliwości bólowe w okolicy lędźwiowej i kończyn i ograniczenie ruchomości kręgosłupa ,i w związku z tym zalecane jest unikanie ciężkich prac fizycznych .Jednak stan neruologiczny odwołującego nie czyni go całkowicie niezdolnym do pracy w gospodarstwie rolnym .

(dowód : opinia sądowo-lekarska neurologa – k. 23-25 as).

Biegły reumatolog na podstawie wyników badań, w tym badania osobistego i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej w opinii. rozpoznał u odwołującego:

- zmiany zwyrodnieniowe barku prawego z nawracającymi zespołami bólowymi bez upośledzenia funkcji po dawno przebytym urazie
- przebytą boreliozę bez powikłań
- wielopoziomowe dyskopatyczne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego z nawracającymi zespołami bólowymi bez upośledzenia funkcji
- nadciśnienie tętnicze w okresie wydolności krążenia
- odwracalny niedokrwienny deficyt neurologiczny z lewej półkuli mózgu z 2017 r.

Biorąc pod uwagę rozpoznane u odwołującego schorzenia oraz stopień ich nasilenia biegły uznał, że odwołujący nie jest całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, rozpoznane schorzenia w ich obecnym stanie zaawansowania nie upośledzają sprawności odwołującego w takim stopniu aby go uznać za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie .W trakcie badania przez biegłego stwierdzono napięcie mięśni przykręgosłupowych na całej długości kręgosłupa prawidłowe ,stwierdzono niewielkie ograniczenie ruchomości kręgosłupa lędźwiowego ,nie stwierdzono obrzęków ani wysięków w stawach obwodowych ,zarysy stawów barkowych są prawidłowe zakres ruchu w stawie barkowym lewym w normie ,zarysy stawów łokciowych i nadgarstkowych w normie ,zaciskanie dłoni zachowane ,funkcja chwytana dłoni zachowana ,zakres ruchu w stawach skokowych i stóp w normie ,nie stwierdzono zaników mięśniowych ,chód prawidłowy

(dowód : opinia sądowo-lekarska reumatologiczna – k. 37-38 as).

Organ rentowy nie wniósł żadnych zastrzeżeń do przeprowadzonych w niniejszej sprawie dowodów z opinii biegłych lekarzy sądowych. Odwołujący kwestionował opinię biegłego reumatologa , ale nie przedstawił merytorycznych zarzutów do opinii. Nie zgłosił jednak wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego reumatologa. Sąd

nie podzielił jego zastrzeżeń do opinii biegłego uznając, iż w pełni zasługują na uwzględnienie jako prawidłowo przeprowadzony dowód sądowo-lekarski zwłaszcza, iż zastrzeżenia odwołującego nie miały merytorycznego charakteru ograniczając się do negacji stanowiska biegłego reumatologa. W przekonaniu Sądu zastrzeżenia zgłoszone przez odwołującego nie znajdują potwierdzenia w świetle analizy przedmiotowych opinii. W opiniowaniu sądowo-lekarskim zdaniem Sądu istotne znaczenie ma bowiem stopień naruszenia funkcji organizmu spowodowany stanem lub procesem chorobowym w odniesieniu do zdolności bądź niezdolności do pracy. Natomiast mnogość rozpoznanych schorzeń, stałe leczenie – nie przekładają się automatycznie na stopień zdolności do pracy. Subiektywne odczucia odwołującego muszą być oceniane w toku badania klinicznego i obiektywnie zweryfikowane. Obiektywna weryfikacja nie zawsze jednak spełnia oczekiwania stron zwłaszcza w postępowaniu w sprawach rentowych - co jednakże nie przesądza automatycznie, że opinia wydana jest z naruszeniem obiektywizmu i bezstronności. W tej sytuacji Sąd uznał wspomniane zarzuty za bezzasadne. W orzecznictwie wskazuje się słusznie, że nie uzasadnia potrzeby powołania innego biegłego jedynie ta okoliczność, że opinia powołanego już biegłego jest dla strony – w jej odczuciu niekorzystna (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 22.07.1997 r., I CKN 174/97, nie publ.).

Opinie biegłych zdaniem Sądu zawierają kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu zdrowia odwołującego i uwzględniają wpływ wszystkich rozpoznanych u niego schorzeń na zdolność do pracy ocenianą z punktu widzenia zasad logiki, przy wykorzystaniu dogłębnej wiedzy specjalistycznej popartej doświadczeniem osób je sporządzających. Wnioski przedmiotowych opinii zostały właściwie sformułowane i umotywowane, zaś sposób dojścia do przedstawionego przez biegłych stanowiska w ocenie Sądu zezwala uznać opinie za jasny, przejrzysty i w pełni wiarygodny dowód sądowo - lekarski. Opinie zostały sporządzone przez biegłych z uwzględnieniem ich wieloletniego doświadczenia w zakresie opiniowania dla Sądów oraz najlepszej wiedzy medycznej, zatem nie sposób dyskredytować przedmiotowych opinii z tej przyczyny że konkluzja opinii nie spełnia oczekiwań odwołującego bowiem jest to subiektywny punkt widzenia odwołującego nie wsparty merytoryczną argumentacją.

Opinie biegłych w ocenie Sądu spełniają ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych w art. 278 kpc i art. 285 kpc, a także w Rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy w związku z art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Pozostałe okoliczności sprawy uznał Sąd za bezsporne, bowiem nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie zostały w całości uznane przez Sąd za wiarygodne i prawdziwe.

Sąd rozważył co następuje:

Stosownie do dyspozycji art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2016 r. poz. 277 z późn. zm.) przesłankami niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym uprawniającymi do renty inwalidzkiej rolniczej są:

- podleganie ubezpieczeniu społecznemu rolników indywidualnych i członków ich rodzin w latach 1983 -1990,
  - trwała lub okresowa całkowita niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym,
  - całkowita niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu emerytalno rentowemu lub w okresach, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 2 , lub nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przedmiotem postępowania było ustalenie, czy odwołujący ze względu na stan zdrowia jest całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym czy też jest do wykonywania tej pracy zdolny jak to wynika z zakwestionowanej opinii Komisji Lekarskiej i wydanej na tej podstawie decyzji KRUS. W przekonaniu Sądu - z opinii biegłych lekarzy sądowych wydanych w toku postępowania w niniejszej sprawie w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości wynika, iż stan zdrowia odwołującego - uzasadnia tezę, iż nie spełnia on przesłanki całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym, a tym samym nie spełnia wymogów nabycia prawa do renty rolniczej określonych w przytoczonych przepisach.

Biegły reumatolog rozpoznał u odwołującego:

- zmiany zwyrodnieniowe barku prawego z nawracającymi zespołami bólowymi bez upośledzenia funkcji po dawno przeżytym urazie

-przeżytą boreliozę bez powikłań

-wielopoziomowe dyskopatyczne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego z nawracającymi zespołami bólowymi bez upośledzenia funkcji

Nadciśnienie tętnicze w okresie wydolności krążenia

Odwracalny niedokrwienny deficyt neurologiczny z lewej półkuli mózgu z 2017 r.

Biorąc pod uwagę rozpoznane u odwołującego schorzenia oraz stopień ich nasilenia biegły reumatolog uznał, że odwołujący nie jest całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym.

Z kolei biegły neurolog w opinii z dnia 22.05.2019 r. stwierdził, u odwołującego :

- odwracalny niedokrwienny deficyt neurologiczny z lewej półkuli mózgu -2017 rok

-zmiany zwyrodnieniowo –dyskopatyczne kręgosłupa ls bez deficytów neurologicznych i objawów korzeniowych .

Biorąc pod uwagę rozpoznane u odwołującego schorzenia oraz stopień ich nasilenia biegły uznał, że odwołujący nie jest całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym

Sąd stwierdził, że odwołujący jest zdolny do pracy w gospodarstwie rolnym. Biorąc bowiem pod uwagę charakter występujących u odwołującego szeroko opisanych powyższej oraz stopień ich nasilenia należało w całości podzielić stanowisko biegłych wyrażone w opiniach.

Tezę o zdolności odwołującego do pracy potwierdzają wnioski zawarte w opinii biegłych sądowych z zakresu: neurologii, reumatologa , zgodnie z którymi stan zdrowia odwołującego nie uzasadnia uznanie go za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym.

Wobec powyższych okoliczności, na mocy powołanych wyżej przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴§1 k.p.c., należało orzec jak w sentencji.

Sąd rozstrzygnął sprawę na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 1481 §1 kpc albowiem żadna ze stron nie złożyła w pierwszym piśmie procesowym wniosku o przeprowadzenie rozprawy ,nadto Sąd uznał na podstawie całokształtu przytoczonych twierdzeń stron oraz przeprowadzonego postępowania dowodowego że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 czerwca 2018 r. III AUa 1815/17 rozprawę, poza jawnością rozpoznania sprawy, charakteryzuje także to, że realizuje ona m.in. zasadę ustności, koncentracji materiału procesowego, bezpośredniości, kontradyktoryjności. Wyrokowanie na posiedzeniu niejawnym będzie zatem prowadzić do wyłączenia (jak w przypadku jawności oraz ustności) lub ograniczenia (odnośnie kontradyktoryjności) ich stosowania. W przypadku omawianej instytucji chodzi o to, w jakich sytuacjach realizacja dyrektyw wynikających z każdej z powołanych zasad nie będzie konieczna do przeprowadzenia. Jawność, a więc i ustność, nie jest wymagana np. gdy nie ma problemu wiarygodności dowodów czy kwestionowanych faktów i gdy sądy mogą rzetelnie i rozsądnie rozstrzygnąć sprawę na podstawie oświadczeń stron lub pisemnych dokumentów. Ustność postępowania w powołanym przypadku może mieć znaczenie odnośnie roztrząsania wyników postępowania dowodowego oraz głosów stron po zamknięciu rozprawy. Należy jednak wskazać, że konieczność dokonania tych czynności powinna być rozważana w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego i twierdzeń już podniesionych do tej pory przez strony. Przy braku sporu co do dopuszczonych dowodów nie będzie potrzeby roztrząsania wyników postępowania, gdyż jak wyraźnie wynika z brzmienia art. 210 § 3 k.p.c., czynność ta nie ma

charakteru obligatoryjnego (tak może być w przypadku przyznania okoliczności faktycznych). Z kolei w przypadku, gdy głosy stron miałyby się ograniczyć tylko do powtórzenia argumentacji zawartej w pismach procesowych, to wyznaczenie rozprawy tylko w tym celu nie wydaje się uzasadnione

.